

ANLAMSIZ SESLER

“Bu saatte burada ne işin var” dediler. Hiçbir şey söylemedim, söyleyemedim de zaten. Dilsiz diyorlar ya da lal...

Babam akşamüzeri eve geldiğinde yorgun ve kızgın değildi bu kez. Yemek masasında her zaman olduğu gibi dört kişiydik. Semra anne, Murat, babam ve ben. Semra anneye babam ben iki yaşındayken evlenmişler. Murat babasını kaybetmiş, bense annemi. Yemekler yenilmiş, Semra anneye babam mutfağa, Murat televizyonun karşısına geçmişti. Odama gidiyordum ki babamın “Bu gece her şey bitecek sen üzülme artık, ben her şeyi ayarladım” dediğini duydum. Daha fazla dinlemeden odama çıktım. Hemen sonra babam girdi odaya, “hadi birlikte dışarı çıkalım, dolaşalım biraz” dedi. Baba oğul ilk kez çıkacaktık evden. Hani neredeyse çıldıracaktım sevinçten. Demek sonunda sevmeye başlamıştı babam beni. Bir ara elini omzumda hissettim yürürken ama sadece kısa bir an. Bakkal İhsan amcayla da karşılaştık yolda. Babamla ailece görüşürdü İhsan amcalar yine ailece bizde oldukları bir akşam masadaki meyve tabağını döktüm diye Semra anne beni döverek odama çıkarmıştı. İhsan amcanın karısı ne kadar kurtarmaya çalışsa da Semra Anneyi durduramamıştı kadıncağız öyle üzüldü ki hemen kalkıp evlerine gittiler. Çok geçmedi babamda birkaç tokatla almıştı hırsını benden.

O günden sonra görüşmediler bir daha İhsan amcayla babam bu yüzden şaşırды tabi adamcağız. Babamla beni ilk kez birlikte görüyordu. Başımı okşayıp gülümsedi uzun uzun. Bir şey söyleyecek gibiydi, derin bir nefes aldı sessizce uzaklaştı. Önce taksiyile, ardından yürüyerek saatlerce gezdik babamla. Yol boyunca bir tek taksiciyle konuştu. Alışveriş merkezine girdiğimizde sadece etrafına bakınıyordu. Sanki birini arıyormuş gibiydi. Bir anda yakamdan tutup dışarı çekti ne olduğunu anlayamadan hızla ileri savruldu. Hafifçe gözlerimi araladım hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum. Öylece baktım ardından. Benim bir sesim yoktu bu yüzden, “sonunda kurtulacağım senden” dediğinde de arkasına bakmadan koşarken de hissettiğim bütün o acı yüreğimde kaldı.

Orada öylece ne kadar kaldım bilemiyorum. Duyduğum seslerle yerimden doğruldum. Annemi, babamı, bu saatte burada ne yaptığımı, başımın neden kanadığını sorup duruyorlardı. Ağzımı açtım ve yine o anlamsız ses karmaşası, başkada bir şey sormadılar. Hastaneye götürdüler. Başıma dikiş attırdılar. O geceyi karakolda geçirdim. Sabah polis ağabey yanıma gelip, “hadi” dedi “Gidiyoruz, adresini bulduk ailene götürelim seni.” Gittik ev bomboş karşı komşumuz Hanife teyze polise anlatırken duydum. “Dün gece apar topar gittiler bilemedim vallahi nereye giderler akrabaları falan da yoktu bildiğimiz. Buncağızı hiç sevmezdim zaten. Annesini bir yaşındayken gömdüler. Ondan beri bu çocuğa etmedikleri kalmadı.”

Karakolda iki gece daha kaldıktan sonra tekrar yola çıktık. Büyükçe bir yere gelmiştik bu kez “artık dediler burada kalacaksın hem arkadaşların olacak bir sürü üzülme tamam mı?” Başımı eğdim ve yürüdüm.

Kaldığım odada da on çocuktuk. Günlerimi aldı babamın beni terk etmesini kabullenmem. Üstelik fırlatıp atarak. Annem yaşasaydı böyle olmazdı deyip, öylede olacağına inandım hep. Benim yaşımda bir çocuk için bunları yaşamak zorunda kalıpta, hala çocuk kalmak mümkün değildir herhalde. Hiç arkadaşım olmadı, hiç oyun oynamadım ben. Hep sessizdi cümlelerim. İçimden geçenler dilimden dökülmezdi hiç. Bu yüzden kimse ilgilenmemişti benimle. Konuşmadığım için düşünemediğimi mi sanıyorlardı? Bütün çocuklar ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Öylede kalsaydılar keşke. Tam yedi yıl geçmişti, on üçe girdiğim gün bakıcı ablamız elinde bir pastayla içeri geldi. “Bugün dedi Hakanın doğum günü. Hakancığım gel hadi mumları üfle.” Nermin abla iki yıldır buradaydı, diğerleri gibi değildi. Beni geldiği günden beri nedense sevmişti. Tuhaf bir durumdu bu benim için. Bir çocuğu babası bile sevmezken başka birisi nasıl sevebilirdi? O günün akşamı yatmak üzereyken, aramızda yaşça büyük olanımız Tahir, “sabaha kalmaz ben bu çocuğu konuştururum” dedi. Aynı anda koca bir uğultu kaplamıştı bütün odayı. “Bırak şu Allahın

cezasını, naz yapıyor aklı sıra yok ya konuşmaz o boşuna uğraşma. Bu çocuğa sinir oluyorum kendini bir şey sanıyor” derken aralarında iddiaya tutuştular, önce ayaklarını bağladılar, birde ağzımı sıkıca bantlayıp kolumu masaya uzattılar. Anlamadım önce sonra Tahir “naz yapmayacaksın” öyle dedi. “Yer miyiz biz senin bu numaralarını. Sen ancak Nermin ablayı kandırırsın.” Elindeki demiri kaldırdı, tüm gücüyle koluma vurmaya başladı. Gözlerimi sıkıca yumdum. Gözyaşlarımın yaktığı yanaklarım acıyla kasılıyordu. Tahir yorulunca Mehmet’e uzattı demiri. Gözlerim karardı, acıdan bayılmışım. Onlar ne kadar devam etti bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda Nermin abla ağlıyordu. Uyandığımı görünce kapıya koştu. İçeri girdiklerinde doktor önce kâğıda bir şeyler yazdı. Sonrada “üzgünüm” dedi. “Sol kolunu bir daha kullanamayacak.” Duyduklarımı anlamam ne kadar sürdü hatırlamıyorum.

Hastaneden çıktıktan sonra tekrar oraya dönmek benim için çok zor oldu. Nermin abla olmasaydı ne yapardım bilmiyorum sürekli yanımda oldu. Kuramadığım cümleler sanki onun sesinde hayat buluyordu. Anlatıyordu ara sıra elini dizime vurarak annesiyle babası trafik kazasında ölünce ananesiyle kaldığını birkaç yıl önce hayattaki tek yakını olan ananesini de yitirince kendini buradaki çocuklara adadığını. Hiç düşünmedim evlenmeyi diyordu beni evlendirmeden de ölmeyeceğini söylüyordu dediği gibide oldu.

Yetimhaneden ayrılınca Nermin ablayla birlikte bir ev tuttuk. Bana da bir iş bulduk bir marketin sebze reyonunda boşalan kasalara yeni sebzeleri yerleştiriyordum çok kazanmıyordum ama yetiyordu bize Nermin ablaya da ben bakmak istiyordum artık. Yinede durmuyordu çalışan komşularının çocuklarına bakıyordu ‘benim yaşam kaynağım bu çocuklar oğlum onlar olmasa ne yaparım’ Diyordu.

Günlerim evden işe işten eve gitmekle geçiyordu. Akşamları Nermin ablayı görmenin dışında hayatımda beni mutlu edecek bir şey yoktu ta ki marketin karşısındaki çiçekçide çalışmaya başlayan Nazlı’yı görene dek ismini öğrenmek için göstermediğim çabaya bakıldığında onunla tanışmak benim için hayal gibiydi Nermin abladan kaçmadı tabi ki bu âşık hallerim manalı manalı gülümsüyordu yüzüme bakarak. Nazlı’ya bir mektup yazmaya karar verdim. Mektupla birlikte hayallerimin gerçek olduğunu yazsam inanır mısınız?

Ben ona mektuplar yazdım o bana anlattı Nazlıyla tanıştıktan altı ay sonra hayatımızı birleştirme kararı aldık benimle evlenir misin? Yazdığım kâğıda büyük harflerle evet yazmıştı benim için hayat bundan böyle mutluluk demektir. Evlendikten bir yıl sonra Nazlı elinde küçük bir kâğıtla eve geldi. Nermin ablaya anane oluyorsun deyip boynuna sarıldı. Ben ne yapacağımı şaşırılmış bir sağa bir sola dönüp duruyordum salonun ortasında. Nazlı yanıma gelip kâğıdı göstermese kaç kez daha gidip gelirdim bilmiyorum.

Nazlının hamileliği çok zor geçiyordu. Doktor hiç yorulmaması gerektiğini yoksa bebeği kaybedebileceğimizi söylüyordu. Nermin ablam yine en büyük yardımcımdı. Ben işe gitmek zorunda olduğum için Nazlıyla tek başına ilgilenmek zorunda kalıyordu. Nazlı ismini Nermin abla koysun oğlumuzun dediğinde bir kez daha âşık olmuştum ona. Nazlıyla oğlumuzun dilsiz olduğunu öğrendiğimizde yaşadığım üzüntüyü hala bugün taşıyorum sol yanımda. Nazlıysa gülümsüyordu doktordan çıktığımızda. Anlamıyordum neden böyle hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Kulağıma fısıldadı sonra: ben dedi konuşamayan bir adama âşık oldum evet konuşamadığı her şey yüreğine işlemiş adamı neden öyle bir çocuğun annesi olamayacakmışım. Böyle bir kadını hak edecek ne yapmıştım bilmiyorum.

Yıllar geçti ama yaşananların izleri hala bedenimde ve yüreğimde duruyor. Bir oğlum oldu benimde, hep daha fazla sevdim çocuğumu onunda sesi yok benim gibi. Bu yüzden bilirim eğer üzülürse içinde kalır bütün o acı.

Her akşamüzeri olduğu gibi bugünde gezmeye çıkmıştık oğlumla. Birden önümüze biri çıktı. “Açım” dedi ellerini uzattı, açılan avuçlarına baktım önce göz göze geldik sonra. Bir şey yapmadım istesem de yapamazdım. Kullanamadığım kolum, cümleleri olmayan ağzım değildi engel, engel beni terk edip giden kişiyle, bugün bana el açanın aynı kişi olmasıydı. Öyle ki ikisi de beni tanımıyordu. Ama ben ikisini de tanıyordum en acı olanı da buydu ya

zaten... Yardım için eline açan o adam için kaybetmemiş miydim kolumu? Hayatımı bu noktaya getiren adama nasıl yardım edebilirdim diye düşünürken bir taksi çevirip oğlumu ve o adamı alıp eve götürdüm. Nasıl yapmıştım bilmiyorum ama olmuştu işte. Nazlı ve Nermin abla kim olduğunu bilmedikleri o adam için sofraya bir tabak daha koydular.

Baba olmasaydım eğer babamı affetmem daha zor olurdu. Ne olursa olsun işte hayat affedebilmek sınavıydı bazen çoğumuz için.

Zekiye Damar.

1988 İzmit doğumluyum. Açık öğretim fakültesi işletme ikinci sınıfım. Şiir yazıyorum ve amatör olarak resimle ilgileniyorum.